

GELOVEN GAAT VERDER

Het getuigenis van
Tine de Leeuw



EENVOUD IN DENKEN EN DOEN
VRIENDSCHAP MET CHRISTUS,
JONGEREN EN MENSEN IN NOOD

22 maart 2018

COÖRDINATOR SINT-MICHIELSBEWEGING

EENVOUD IN DENKEN EN DOEN

Vriendschap met Christus, jongeren en mensen in nood

Samen met enkele mensen van de Sint-Michielsbeweging neemt Tine De Leeuw het Jezusboek van de Duitse exegeet Gerhard LOHFINK, *Jezus van Nazaret. Wat wou Hij? Wie was Hij?* door. Dit uitstekende werk is ook de leidraad voor de bijeenkomsten dit werkjaar van het Leerhuis voor Bijbelse Spiritualiteit van het Open Contemplatief Huis Oostende. Tine opende haar getuigenis met een citaat van Matthias Claudius (1740-1815), Duits dichter en journalist, dat in het werk van Lohfink aangehaald wordt: *“Verlaat de wereld niet zonder op een of andere wijze openlijk getuigenis te hebben afgelegd van je liefde en eerbied voor de stichter van het christendom.”* Getuigenis afleggen van haar liefde voor Jezus en van Jezus’ liefde voor mensen, dat is wat Tine wil doen. Ze is ervan overtuigd dat ze die levensweg niet gekozen heeft, maar dat – zoals Dag Hammerskjöld (1905-1961), voormalig secretaris-generaal van de Verenigde Naties het ooit formuleerde – ‘de weg jou kiest’. Wellicht had de weg daar ook redenen voor. Tine groeide op in een gelovig maar niet erg pratikerend gezin, waarvan de ouders een beroepsleven hadden dat bij hun persoonlijkheid paste. Ze noemt haar ouders eenvoudig ‘gezonde persoonlijkheden’. In haar puberteit bleef ze naar de mis gaan en kan ze geboeid worden door het leven, de persoon en de woorden van Jezus. De weg, die haar dus koos en haar uiteindelijk bij de Sint-Michielsbeweging bracht, schonk haar vele ‘gezonde inzichten’. Ons verder verslag van haar getuigenis is er een bloemlezing van.

- De weg van het geloof is een andere dan die van het beroepsleven. Daar is er veelal sprake van de ‘opgaande’ weg van een carrière. De geloofsweg is die van verdieping.
- Een monnik leerde haar, na de ontmoediging en woede volgend op de arrestatie wegen zedenfeiten van een bezielend priester, dat je geloof niet van een persoon afhangt.
- Een mens heeft nood aan bronplaatsen, plaatsen waar je geloof vorm krijgt en beleefd kan worden. Maar ook de ontmoeting met mensen kan zo’n bronplaats worden.
- Je kunt leven met meerdere roepingen als je zoals Teresia van Lisieux gewoon ‘alles kiest’. In het geval van Tine is dat: vrouw zijn, moeder zijn en geëngageerde kerkvrouw zijn. Als dat engagement bovendien ook professioneel wordt dan ben je verplicht je als gelovig te ‘outen’ telkens men je vraagt wat je ‘voor werk doet’...

- We moeten leren leven zonder te menen dat we alles en iedereen commentaar kunnen en moeten geven.

- Een echte roeping herken je aan de mate dat mensen in staat zijn gewoon 'instrument' in Gods handen te blijven. Niet aan het enthousiasme waarmee men zich voor een taak presenteert! Tegenover dat enthousiasme staat de nederigheid om de taak, die je wordt toevertrouwd, te aanvaarden en de verantwoordelijkheid, waarvoor je gevraagd wordt, op te nemen, ook al zou je – zoals Mozes – de opdracht willen doorschuiven aan een ander. Trouwens: leiderschap in de Kerk is nooit een succesverhaal.

- Mensen verlangen leiders waarbij ze zich veilig voelen en bij wie ze zich bevestigd voelen. Dat zijn geen echte spirituele leiders. (Een inzicht dat Tine bij Bonhoeffer haalde en ook al proefondervindelijk leerde kennen.)

- De reden waarom Jezus de leerlingen twee aan twee uitzond: geen diende (eventueel) te spreken over 'mijn' succes, steeds over 'ons' succes. Voor zover zending natuurlijk een succesverhaal zou kunnen zijn... Er is ook de kwestie van elkaar 'aanvullen'.

- Het verhaal van een geloofsleven is een verhaal van transformatie: radicaal en concreet tastbaar.

Tine eindigde haar getuigenis met een mooi symbolisch gebaar: ze nam in haar ene hand de Bijbel, in haar andere hand een kookboek. Duidelijk voor wie snapt wat geloven betekent. Voor wie het niet snapt, ook niet uit te leggen... *(Pr. D. Masschelein voor GGV)*

